

Kniha proroka Joela a laodicejský zbor Cirkvi adventistov siedmeho dňa – číslo dvadsaťpäť

Jeff Pippenger

2026-01-11

Číslo dvadsaťpäť

Kniha Joela konfrontuje vedenie laodicejskej Cirkvi adventistov siedmeho dňa so svedectvom o jej stupňujúcej sa vzbure počas štyroch generácií. Tieto štyri generácie sú znázornené aj v ôsmej kapitole Ezechiela, kde sa dvadsaťpäť mužov tej štvrtej generácie klania slnku. V roku 1901, trinásť rokov po vzbure z roku 1888, adventistická cirkev zriadila výbor, aby viedol cirkev.

Prvý výkonný výbor Generálnej konferencie bol ustanovený počas veľkej reorganizácie na zasadnutí Generálnej konferencie v roku 1901 a pozostával z 25 členov. Išlo o výrazné rozšírenie oproti výboru pred roku 1901, ktorý mal iba 13 členov. Počet členov sa v priebehu rokov zvyšoval, ale Ježiš vždy stotožňuje koniec so začiatkom. Na začiatku bolo 25 členov, pričom jeden bol vodcom, čo zodpovedá jednej služobnej skupine vo svätyni, ktorá pozostávala z 24 kňazov a jedného veľkňaza.

Judáš a Sanhedrin sú dva symboly vzbury v Kristovom čase. Sanhedrin predstavuje laodicejskú Cirkev adventistov siedmeho dňa. Účasť Sanhedrinu na ukrižovaní Krista je predobrazom úlohy adventizmu v kríze nedeľného zákona. Sanhedrin — najvyššia židovská rada v Jeruzaleme, zložená z veľkňazov, starších a zákonníkov, ktorej predsedal veľkňaz Kajfáš — zohral ústrednú úlohu v udalostiach vedúcich k Ježišovej smrti.

Po Ježišovom zatknutí v Getsemane (zinscenovanom prostredníctvom Judášovej zrady) bol v noci privedený pred Sanhedrin v dome Kajfáša. Hľadali svedectvo, aby ho odsúdili, a predviedli svedkov, ktorí ho obviňovali z rúhania a vzbury.

Keď sa veľkňaz Kajfáš priamo spýtal Ježiša, či je Mesiášom (alebo Božím Synom), Ježišova kladná odpoveď: „Ty si povedal“ viedla veľkňazu k vyhláseniu: „Rúhanie!“ Rada ho odsúdila ako hodného smrti. Keďže pod rímskou vládou nemali právomoc vykonávať tresty smrti, vydali Ježiša Pontskému Pilátovi, rímskemu miestodržiteľovi, a obvinili ho zo vzbury, aby dosiahli jeho popravu zo strany Rimanov. Samotné ukrižovanie vykonali rímski vojaci na Pilátov rozkaz, avšak až po tom, čo Pilát ustúpil tlaku veľkňazov a zástupu (ktorí žiadali Ježišovu smrť a prepustenie Barabáša).

„Keď bol Kristus na tejto zemi, svet dal prednosť Barabášovi. A dnes svet i cirkev robia tú istú voľbu. Výjavy zrady, zavrhnutia a ukrižovania Krista boli znovu zohrané a opäť budú znovu zohrávané v nesmiernom rozsahu. Ľudia budú naplnení vlastnosťami nepriateľa a s nimi budú mať jeho bludy veľkú moc. Do tej miery, do akej je svetlo odmietané, bude vládnuť nesprávne chápanie a neporozumenie. Tí, čo odmietajú Krista a volia si Barabáša, konajú pod skazonosným klamom. Prekrúcanie a falošné svedectvo prerastú do otvorenej vzbury. Ak je oko zlé, celé telo bude plné tmy. Tí, ktorí venujú svoje city akémukoľvek vodcovi okrem

Krista, sa ocitnú pod ovládaním, telom, dušou i duchom, poblúznenia tak opojného, že pod jeho mocou sa duše odvracajú od počúvania pravdy, aby uverili lži. Sú lapení a zajatí, a každým svojím činom volajú: Prepust' nám Barabáša, ale Krista ukrižuj.“

„Už aj teraz sa prijíma toto rozhodnutie. Výjavy, ktoré sa odohrali pri križi, sa znovu odohrávajú. V cirkvách, ktoré sa odchýlili od pravdy a spravodlivosti, sa zjavuje, čo ľudská prirodzenosť môže vykonať a čo vykoná, keď Božia láska nie je trvalou zásadou v duši. Nemusíme sa čudovať ničomu, čo sa teraz môže diať. Nemusíme žasnúť nad nijakými prejavmi hrôzy. Tí, ktorí svojimi nesvätými nohami pošliapávajú Boží zákon, majú toho istého ducha, akého mali muži, ktorí urážali a zradili Ježiša. Bez akýchkoľvek výčitiek svedomia budú konať skutky svojho otca, diabla. Položia otázku, ktorá vyšla zo zradných Judášových pier: Čo mi dáte, ak vám zradím Ježiša Krista? Už aj teraz je Kristus zrádzaný v osobe svojich svätých.“ Review and Herald, 30. januára 1900.

Ak tento úryvok naozaj znamená to, čo hovorí, potom tí, ktorí boli označení ako „voliacich Barabáša“, nebudú schopní porozumieť tomu, čo tento úryvok učí. Títo ľudia sú ľuďmi z 2. Tesaloničanom, ktorí prijímajú mocné blúdenie, pretože si nezamilovali pravdu. O tých, ktorí si volia Barabáša, hovorí: „Tí, ktorí venujú svoje náklonnosti akémukoľvek vodcovi okrem Krista, zistia, že sa nachádzajú pod mocou poblúznenia, ktoré je natoľko očarujúce, že pod jeho vplyvom sa duše odvracajú od počúvania pravdy, aby uverili lži, a to telom, dušou i duchom.“ Tí, ktorí si volia Barabáša, sú pod Satanovou kontrolou ešte pred medzníkom križa a nedeľného zákona. V takom stave nemôžu nijako porozumieť tomu, čo tento úryvok učí. Preto budú naznačovať, že „okolnosti, keď sestra Whiteová písala tieto slová, patrili k tej osobitnej dejinnej skúsenosti, nie k dnešku“. Možno by povedali: „Hovorí o kresťanstve všeobecným spôsobom a to sa priamo nevzťahuje na adventistov siedmeho dňa.“ Holý nezmysel.

Samozrejme, okolnosti dejín v čase, keď sestra Whiteová napísala tieto slová, boli v skutočnosti komentárom k jej osobným dejinám; no rovnako ako v prípade Jána v Zjavení, keď je prorokovi povedané, aby písal, je mu povedané, aby písal „to, čo si videl, i čo je, i čo sa má diať potom.“ Keď prorok zaznamenáva veci, ktoré sú, súčasne zaznamenáva aj veci, ktoré budú.

Vedenie adventizmu je predstavované Ezechielovými dvadsiatimi piatimi mužmi, ktorí sú zároveň prorocky zosúladení s dvestopäťdesiatimi mužmi, čo stáli s Kórachom, Dátanom a Abíramom. Rovnako významné je, že odbojníci z roku 1888 a Generálna konferencia v Minneapolise boli sestrou Whiteovou označení za tých, ktorí opakujú vzburu Kórach, Dátana a Abírama. Sestra Whiteová priamo učí, že keď anjel zo Zjavenia osemnástej kapitoly zostúpi a osvieti zem svojou slávou, začína sa neskorý dážď.

„Pozdný dážď má zostúpiť na Boží ľud. Mocný anjel má zostúpiť z neba a celá zem má byť osvietená jeho slávou.“ Review and Herald, 21. apríla 1891.

Sestra Whiteová priamo učí, že anjel zo zjavenia osemnástej kapitoly zostúpil na Generálnej konferencii roku 1888 s posolstvami A. T. Jonesa a E. J. Waggonera. Keď bola na konferencii, bola vzburou tak ohrozená, že sa rozhodla zbalíť si veci a odísť, ale anjel jej povedal, že musí zostať a zaznamenať dejiny, lebo to bolo opakovanie Kórachovej vzbury. Prečo chcel anjel, aby to

bolo zaznamenané, ak nie kvôli svedectvu v posledných dňoch? Ak je to svedectvo pre posledné dni, čo iné by to mohlo znamenať, než že laodicejská Cirkev adventistov siedmeho dňa bude počas krízy nedeľného zákona kráčať v šľapajach Sanhedrinu, a zvlášť v dejinách, ktoré k tomu vedú.

Posolstvo Jonesa a Waggonera bolo predstavené ako „posolstvo ospravedlnenia vierou, v pravde“, „laodicejské posolstvo“, „posolstvo Kristovej spravodlivosti“ a „posolstvo tretieho anjela“. Vzbúrenci sa tomuto posolstvu postavili na odpor a zároveň odmietli vedenie Ducha proroctva i vyvolených poslov zhromaždenia. Sestra Whiteová takisto učí, že keď budú veľké budovy mesta New York zvrhnuté dotykom Božej moci, vtedy sa naplní Zjavenie 18,1–3. Od 11. septembra vedenie laodicejskej Cirkvi adventistov siedmeho dňa opakuje Kórachovu vzburu, vzburu dvadsiatich piatich dávnych mužov, vzburu vedenia v roku 1888 a vzburu Sanhedrinu v období vedúcom ku krížu. Tých dvadsaťpäť mužov je symbolom predstavujúcim falošné levitské kňazstvo.

Levita mal mať 25 rokov, keď začal slúžiť.

A Hospodin hovoril Mojžišovi a riekol: Toto patrí Lévitom: od dvadsiatich piatich rokov a vyššie budú vchádzať, aby konali službu pri stane zhromaždenia; a od veku päťdesiatich rokov prestanú konať túto službu a nebudú už slúžiť. Ale budú pomáhať svojim bratom pri stane zhromaždenia, aby zachovávali stráž, avšak službu konať nebudú. Takto naložíš s Lévitmi, pokiaľ ide o ich povinnosti. Numeri 8:23–26.

Lévita začína svoju službu vo veku dvadsaťpäť rokov a slúži dvadsaťpäť rokov, až do päťdesiateho roku svojho veku. Posol zmluvy v Malachiášovi tri očisťuje a zároveň prečisťuje Lévitov pri nedeľnom zákone, tak ako to urobil 22. októbra 1844.

Hľa, pošlem svojho posla, a pripraví cestu predou mnou; a Pán, ktorého hľadáte, zrazu príde do svojho chrámu, a posol zmluvy, v ktorom máte zaľúbenie: hľa, príde, hovorí Hospodin zástupov.

Ale kto znesie deň jeho príchodu? a kto obstojí, keď sa zjaví? lebo je ako oheň taviča a ako mydlo bieličov. A bude sedieť ako tavič a čistiť striebra; a očistí synov Léviho a prečistí ich ako zlato a striebro, aby prinášali Hospodinovi obeť v spravodlivosti. Potom bude obeť Júdu a Jeruzalema príjemná Hospodinovi ako za dávnych dní a ako v predošliých rokoch. Malachiáš 3:1–4.

Číslo „25“ ako symbol predstavuje nielen verného levitu, ale aj falošného levitu. „25“ ako symbol teda označuje oddelenie dvoch tried uctievačov, či už sú to múdre a bláznivé panny, ovce a kozly, pšenica a kúkol'. Číslo dvadsaťpäť je symbolom nielen levitu, ale rovnako dôležito je aj symbolom oddelenia (prečisťovania) levitov. K tomuto oddeleniu dochádza pri nedeľnom zákone a je ústredným predmetom Božieho prorockého Slova. Je príznačné, že dvadsiata piata kapitola Matúša je jednoducho pokračovaním Ježišovho proroctva o konci sveta v Matúšovi dvadsaťštyri.

A Ježiš vyšiel a odchádzal z chrámu; i pristúpili k nemu jeho učeníci, aby mu ukázali chrámové budovy. A Ježiš im povedal: Či nevidíte toto všetko? Veru vám hovorím: Nezostane tu kameň na kameni, ktorý by nebol zborený. Matúš 24, 1. 2.

Keď Ježiš odišiel z chrámu, už sa doň nikdy nevrátil. V záverečných veršoch dvadsiatej tretej kapitoly Ježiš vyniesol súd nad Sanhedrinom a tento súd je vyjadrený ako „osem“ beda, čím sa vytvára falzifikát ôsmich duší v korábe, ôsmeho dňa obriezky, ôsmeho dňa vzkriesenia, ôsmich pokolení Abraháma, 430 rokov a ďalej. Falšované číslo „osem“ sa zhoduje s falšovaným Lévitom.

Veru vám hovorím: Toto všetko príde na toto pokolenie.

Jeruzalem, Jeruzalem, ty, ktoré zabíjaš prorokov a kameňuješ tých, čo sú k tebe poslaní, koľkokrát som chcel zhromaždiť tvoje deti, ako sliepka zhromažďuje svoje kuriatka pod krídla, a nechceli ste! Hľa, váš dom vám zostáva spustnutý.

Lebo hovorím vám: Odteraz ma už neuvídite, kým nepoviete: Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom. Matúš 23,36–39.

Dvadsať druhá kapitola Matúša sa končí znázornením zväzovania bezbožných do snopov a uzatvára sa posledným stretnutím medzi Kristom a hašterivými Židmi. Potom v 24. kapitole odchádza z chrámu naposledy a končí svoju činnosť pre staroveký Izrael. Kapitola sa končí tam, kde sa začala, vyhlásením, že ich dom im zostal prázdny, a to, čo nazval domom svojho Otca, keď po prvý raz očistil chrám, bolo teraz prázdny židovským domom.

V 24. kapitole Ježiš odpovie na otázky týkajúce sa chrámu a jeho blížaceho sa zničenia. K zničeniu malo dôjsť práve v tom pokolení, ktoré bolo pokolením vreteníc. Zanechal tento chrám, aby sa doň už nikdy nevrátil, a preto predpovede, ktoré predkladá, sa vzťahujú na duchovný, nie doslovný Izrael. Keď Kristus opustí chrám, ktorým je laodicejská Cirkev adventistov siedmeho dňa, tak ako to urobil so starovekým Izraelom, zároveň bude ľudský chrám sto štyridsaťštyri tisíc spojený s Božským chrámom na večnosť. Keď Ježiš opustil chrám starovekého Izraela, navždy sa rozviedol so svojím niekdajším zmluvným ľudom.

Jedenásta až dvadsať druhá kapitola Matúša sú omegou línie jedenástej až dvadsiatej druhej kapitoly v knihe Genezis. Keď sa táto línia začína v jedenástej kapitole Genezis, zároveň označuje začiatok Babelu a zmluvy smrti Babelu, ktorá dosahuje svoje omega-naplnenie v Zjavení, kapitole sedemnástej, verši jedenástom, vo verši, ktorý je presným stredom veršov tvoriacich kapitoly jedenásť až dvadsať dva. Stred kapitol jedenásť až dvadsať dva v Genezis, Matúšovi a Zjavení v každom prípade zdôrazňuje zástavu alebo jej falzifikát. V Genezis to bola obriezka, v Matúšovi to bol Peter a Skala, na ktorej mal Kristus vybudovať svoju cirkev, a v Zjavení to bola falošná šelma, ktorá bola a nie je, a vystúpi, ktorá je ôsma a je zo siedmich, a ktorá je potom vydatá za draka.

Jedenásť a dvadsať dva sú symboly, ktoré označujú spojenie božstva s ľudstvom, čo je práve tá skutočnosť, ktorú predstavuje Kristus tým, že píše svoj zákon na naše srdcia a mysle. 11 a 22 sú symbolmi zmluvy stoštyridsaťštyritisíc. V Matúšovi, v dvadsiatej tretej kapitole, falošné kňazstvo prijalo osem beda; v tom istom časovom bode je pravé kňazstvo pomazané. Kňazi boli posväcovaní sedem dní a na ôsmy deň začali slúžiť.

Nie je náhoda, že sedem dní posväcovania kňazov, ktoré viedli k tomu, že ich služba sa začala na ôsmy deň, sa začína v ôsmej kapitole knihy Numeri a v prvom verši, lebo „81“ je symbolom kňazov.

A Hospodin hovoril Mojžišovi a riekol: Vezmi Árona a jeho synov s ním, i rúcha, i olej na pomazanie, i junca na obeť za hriech, i dvoch baranov, i kôš nekvasených chlebov. A zhromaždi celé zhromaždenie ku vchodu do stánu zhromaždenia. A Mojžiš učinil tak, ako mu prikázal Hospodin; a zhromaždenie sa zhromaždilo ku vchodu do stánu zhromaždenia. A Mojžiš povedal zhromaždeniu: Toto je to, čo Hospodin prikázal vykonať. ...

A nevyjdete od vchodu do stánku zhromaždenia sedem dní, kým sa neskončia dni vášho vysvätenia; lebo sedem dní vás bude vysväcovať. Ako sa stalo dnes, tak Hospodin prikázal konať, aby za vás bolo vykonané zmierenie. Preto zostanete pri vchode do stánku zhromaždenia dňom i nocou sedem dní a budete zachovávať, čo Hospodin nariadil, aby ste nezomreli; lebo tak mi bolo prikázané. A Áron a jeho synovia urobili všetko, čo Hospodin prikázal prostredníctvom Mojžiša. A stalo sa ôsmeho dňa, že Mojžiš zavola Árona a jeho synov i starších Izraela. A povedal Áronovi: Vezmi si mladého býčka na obeť za hriech a barana na spaľovanú obeť, bez vady, a obetuj ich pred Hospodinom. ... A Mojžiš povedal: Toto je to, čo Hospodin prikázal, aby ste urobili; a zjaví sa vám sláva Hospodinova. ... Potom Áron pozdvihol svoju ruku k ľudu, požehnal ich a zostúpil od obetovania obete za hriech, spaľovanej obete i pokojných obetí. A Mojžiš a Áron vošli do stánku zhromaždenia; potom vyšli a požehnali ľud. A sláva Hospodinova sa ukázala všetkému ľudu. A vyšiel oheň spred Hospodina a strávil na oltári spaľovaných obetí i tuk. Keď to všetok ľud videl, zajasali a padli na svoje tváre. Levitikus 8:1–5, 33–36; 9:1, 2, 6, 22–24.

Dvadsať tretia kapitola označuje falošných Lévitov, ktorí sú odhalení v čase, keď sú praví Lévitovia zapečatovaní. Dvadsať druhá kapitola Matúša sa končí tým, že sa už nikto nikdy neodvážil Ježišovi položiť ďalšiu otázku; potom v dvadsiatej tretej kapitole predkladá osem beda, čím označuje, že skúšobný čas Sanhedrinu sa uzavrel a že sa vtedy mal začať výkonný súd. V dvadsiatej štvrtej kapitole označuje chrám za dom Židov. Je dôležité vidieť postupnosť v týchto kapitolách.

Kapitoly jedenásť až dvadsať dva Matúša označujú dokončenie pečatenia sto štyridsiatich štyroch tisíc v kontexte Božej zmluvy s vyvoleným ľuďom. Palmoniho symbolika alfa, kapitoly jedenásť, a Jeho symbolika omega, kapitoly dvadsať dva, pridávajú k príbehu v rámci týchto kapitol.

Dvadsať tretia kapitola je zmierením, spojením Božského s ľudským, ako je to znázornené číslom dvadsať tri. Kapitola však hovorí o výkonnom súde nad kúkoľom, nad falošným kňazstvom, nad falošnými Lévitmi. Každý kňaz bol Lévitom, ale nie každý Lévit bol kňazom. Spomedzi potomkov Léviho bola na kňazstvo spôsobilá iba krvná línia Áronova. Biblia uvádza, že Lévití začínali slúžiť vo veku dvadsať päť rokov, no synovia Kehátovi slúžili vo veku tridsať rokov.

A Hospodin hovoril Mojžišovi i Áronovi a riekol: Spočítaj synov Kehátových spomedzi synov Léviho podľa ich rodov, podľa domu ich otcov, od tridsiatich rokov a vyššie až do päťdesiatich rokov, všetkých, ktorí vstupujú do služby, aby konali prácu v stane zhromaždenia. Numeri 4:1–3.

Číslo „30“ predstavuje kňazov, ktorí boli v pokrvnej línii Keháta, syna Léviho; Kehátovým synom bol Amráam, ktorý bol otcom Árona. Lévi znamená „pripútaný alebo spojený s Bohom“. Kehát znamená „zhromaždený okolo Jeho prítomnosti“. Amráam znamená „vyvýšený ľud“ a Áron

znamená „nositeľ svetla alebo vyvýšený prostredník“. Spoločne vykresľujú pohyb od Červeného mora k Sinaju, a tak predobrazujú zmluvu medzi Bohom a sto štyridsaťštyritisíc, ktorí sú ľudským chrámom, spájajúcim sa s božským chrámom, keď Kristus po druhý raz vystiera svoju ruku, aby zhromaždil svoj ľud ostatku do svojej svätyne, kde ich potom dvíha a vyvyšuje, keď sú osvietení nebeským Veľkňazom, tak ako osvietil Šadracha, Měšacha a Abédnega.

Číslo „30“ predstavuje obdobie prípravy pre kňazov a 25 ako vek Levitov sa má uplatniť na 30, riadok na riadok, lebo každý kňaz bol Levitom, ale nie každý Levit bol kňazom. Tridsať predstavuje obdobie prípravy, ktoré sa začalo v roku 1989, v čase konca, a končí sa pri nedeľnom zákone v Spojených štátoch. Číslo dvadsaťpäť ako symbol Levitov je zároveň aj symbolom oddelenia medzi dvoma triedami a vo vzťahu ku kňazom označuje oddelenie. Dvadsaťpäť označuje oddelenie Levitov a falošných Levitov pri nedeľnom zákone a v kontexte pravých kňazov a pravých Levitov takisto vytvára rozlíšenie, avšak nie negatívne oddelenie, ako je to pri falošných Levitoch.

Kehat bol jednou z troch hlavných vetiev Léviocov (spolu s Geršonom a Merárím). Kňazská línia pochádzala osobitne prostredníctvom Kehatovho potomka Árona. Áron je potomkom Léviho vo štvrtom pokolení a kňazská výsada bola obmedzená na jeho mužských potomkov v rámci tejto kehatskej vetvy. Kehatovci ako celok (všetci Kehatovi potomkovia) mali česť nosiť najsvätejšie predmety, avšak iba Áronova línia mohla skutočne vykonávať kňazské úkony pri oltári a vo svätyni. Áron predstavuje to isté štvrté pokolenie ako Joelovi „starci“ alebo „starodávni muži“ v ôsmej kapitole Ezechiela, ktorí sa klaňajú slnku.

Systém 24 striedajúcich sa tried (oddielov) pre kňazov (a podobne aj pre nekňazských lévítov v podporných úlohách, ako boli hudobníci a vrátnici) ustanovil kráľ Dávid. Dávid usporiadal Áronových potomkov do 24 tried (oddielov), aby konali službu striedavo (1 Kroník 24:1–19). Dávid s pomocou kňazov Cádoka (z Eleazárovej línie) a Achimelecha (z Itamárovej línie) rozdelil ich do 24 skupín (16 z početnejšej Eleazárovej rodiny, 8 z Itamárovej). O poradi služby rozhodol lós.

Každá trieda slúžila jeden týždeň (od soboty do soboty), dvakrát do roka; okrem toho slúžili všetky triedy spoločne počas veľkých sviatkov (Pascha, Letnice, Stánky). Dávid podobne usporiadal aj nekňazských Lévitov do 24 tried pre hudbu, stráženie brán atď. (1 Kroník 23–26). Tento systém bol zavedený za Šalamúna (2 Kroník 8:14) a pokračoval počas obdobia druhého chrámu.

Zachariáš, otec Jána Krstiteľa, patril do triedy Abijovej — Lukáš 1:5; 1 Kroník 24:10. Poradie 24 kňazských tried bolo určené lósom a Zachariáš patril do triedy Abijovej, ktorá spomedzi dvadsiatich štyroch tried predstavovala „ôsmu“ triedu. Zachariáš znamená „Boh pamätá“ a meno jeho otca Abija znamená „Boh je môj otec“.

Nebeský Otec si spomenul na svoje zaslúbenie vzbudiť posla, ktorý pripraví cestu Mesiášovi. Ale Zachariáš sa tiež zaraďuje k nedeľnému zákonu, lebo práve tam sa sobota, deň, na ktorý mali ľudia vždy pamätať, stáva záverečnou skúškou. Zachariáš predstavuje kňaza z Abiášovej triedy, čo je „ôsma“ trieda. Zachariáš neverí posolstvu anjela a ostáva nemý až do narodenia svojho syna Jána. Keď sa Ján narodí, Zachariáš vstúpi do rozpravy o Jánovom mene, a potom prehovorí. Prorocké

prehovorenie posledných dní nastáva vtedy, keď Spojené štáty hovoria ako drak.

A stalo sa, že na ôsmy deň prišli obrezať dieťa; a nazývali ho Zachariáš podľa mena jeho otca. Jeho matka však odpovedala a povedala: Nie tak, ale bude sa volať Ján. A povedali jej: Niet nikoho z tvojho príbuzenstva, kto by sa volal týmto menom. A dávali znamenia jeho otcovi, ako by ho chcel nazvať. I vyžiadal si tabuľku a napísal takto: Jeho meno je Ján. A všetci sa divili. A hneď sa otvorili jeho ústa a rozviazal sa jeho jazyk; i hovoril a chválil Boha. Lukáš 1:59–64.

Ján Krstiteľ je z ôsmej triedy Abijášovej, ako bol aj jeho otec. Pri Jánovej obriezke, na ôsmy deň, je jeho meno zmenené. Ján Krstiteľ predstavuje tých, ktorí sú kňazmi, zo štvrtej generácie, ktorí sú v zmluvnom vzťahu s Bohom, ktorý mení ich meno (z Laodicey na Filadelfiu), pečatuje ich znamením zmluvy, keď Spojené štáty hovoria ako drak.

My sme chrám Boží. Prorocké línie, ktoré sa obracajú na chrám, hovoria k mužom a ženám ako k jednotlivcom, a tiež spoločne, lebo aj Božia cirkev je chrámom. A, pravdaže, existuje aj nebeský chrám a je to Kristus, kto buduje chrám Hospodinov. On kladie základ a osádza vrcholový kameň na chrám. Pokiaľ ide o číslo „25“ ako symbol, 25 predstavuje Léviocov, ktorí sú v tretej kapitole Malachiáša očistení (oddelení) od falošných Léviocov a ktorí sú v tom istom oddiele aj prečistení. V 40. až 48. kapitole Ezechiela je s veľkou podrobnosťou opísaný symbolický chrám. Voda života vychádza z toho chrámu a naplňa zem.

„Podivuhodné je dielo, ktoré Boh zamýšľa vykonať prostredníctvom svojich služobníkov, aby bolo oslávené Jeho meno. Boh učinil z Jozefa prameň života pre egyptský národ. Prostredníctvom Jozefa bol zachovaný život celého toho ľudu. A prostredníctvom Daniela Boh zachránil život všetkým múdрым mužom Babylonu. A tieto vyslobodenia boli názornými ponaučeniami; ilustrovali ľudu duchovné požehnania, ktoré im boli ponúkané skrze spojenie s Bohom, ktorého Jozef a Daniel uctievali. Tak aj dnes si Boh želá prostredníctvom svojho ľudu prinášať svetu požehnania. Každý pracovník, v ktorého srdci prebýva Kristus, každý, kto bude svetu zjavovať Jeho lásku, je Božím spolupracovníkom na požehnanie ľudstva. Keď prijíma od Spasiteľa milosť, aby ju odovzdával iným, z celej jeho bytosti vyviera prúd duchovného života. Kristus prišiel ako Veľký Lekár, aby uzdravil rany, ktoré hriech spôsobil ľudskej rodine; a Jeho Duch, pôsobiaci prostredníctvom Jeho služobníkov, udeľuje hriechom chorým, trpiacim ľudským bytostiam mocnú uzdravujúcu moc, účinnú pre telo i dušu. „V ten deň,“ hovorí Písmo, „bude otvorený prameň domu Dávidovmu a obyvateľom Jeruzalema proti hriechu a proti nečistote.“ Zachariáš 13:1. Vody tohto prameňa obsahujú liečivé vlastnosti, ktoré uzdravia telesné i duchovné neduhy.

„Z tohto prameňa vyviera mocná rieka videná v Ezechielovom videní. Tieto vody vychádzajú smerom k východnej krajine a stekajú dolu na púšť a vtekajú do mora; a keď sa vlejú do mora, vody budú uzdravené. A stane sa, že všetko živé, čo sa hýbe, kamkoľvek príde rieky, bude žiť... A pri rieke, na jej brehu, na tejto i na onej strane, porastie každý strom na pokrm, ktorého listie neuvädne ani jeho ovocie sa neminie; bude prinášať nové ovocie podľa svojich mesiacov, pretože ich vody vytekajú zo svätyne; a jeho ovocie bude na pokrm a jeho listie na liek.“ Ezechiel 47:8–12.“ Svedectvá, zväzok 6, 227.

Ezechielov chrám je prorockou symbolikou najvyššieho rádu a Jánovi bolo v jedenástej kapitole Zjavenia prikázané, aby zmeral chrám, no nádvorie sa nedotýkal. Keď urobíme práve to s Ezechielovým chrámom, zistíme, že dve najvýraznejšie čísla v rozmeroch chrámu predstavujú kňazstvo. 50 lakt'ov je najvýraznejšie číslo a opakuje sa 11-krát ako celková dĺžka každého bránového komplexu (Ezechiel 40:15, 21, 25, 29, 33, 36 atď.). Číslo 50 sa používa aj pri určitých dĺžkach múrov a komôr (42:7–8). Vymedzuje celý priechod bránou od vonkajšieho po vnútorný prah.

25 lakt'ov je zreteľne druhým najvýraznejším rozmerom. Opakuje sa 10-krát ako šírka a dĺžka komplexu brán (Ezechiel 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36). Spolu 50 a 25 vytvárajú sústavný obdĺžnikový vzor 50 na 25 pre šesť hlavných brán. Toto spojenie 50 na 25 dominuje architektonickému opisu brán vedúcich do vnútorných priestorov. V samotnej stavbe chrámu sa neopakuje nijaká iná dvojica s takou systematickou frekvenciou.

Leviti vstupovali do aktívnej služby vo veku 25 rokov (Numeri 8:24: „od dvadsiatich piatich rokov a vyššie budú vstupovať do služby“). Slúžili až do 50 rokov (Numeri 4:3, 39, 43; 8:25: „až do päťdesiatich rokov“). To predstavuje presne 25 rokov aktívnej služby ($50 - 25 = 25$).

Tak sa dvadsaťpäťročné obdobie levitskej služby priamo odráža v rozmeroch dvadsaťpäť krát päťdesiat lakt'ov, ktoré dominujú chrámovým bránam a stavbe — práve miestu, kde Leviti slúžili. Hlavné rozmery Ezechielovho chrámu, to jest chrámu víťaznej cirkvi a stoštyridsaťštyritisíc, sú architektonicky vtlačené do samého chrámu, v ktorom mali slúžiť; PRESNE tak, ako je štyridsaťšesť chromozómov zabudovaných do samého chrámu, v ktorom má slúžiť Boží ľud. Palmoni umiestnil svoj podpis na individuálny ľudský chrám i na chrám kolektívneho tela, ktoré má byť Jeho nevestou.

V nasledujúcom článku budeme v tomto pokračovať.

„Tí, ktorí zastávajú zodpovedné postavenia, sa nemajú obrátiť k pôžitkárskeym, prepychovým zásadám sveta, lebo si to nemôžu dovoliť; a aj keby si to dovoliť mohli, zásady podobné Kristovým by to nedovolili. Je potrebné poskytovať mnohoraké vyučovanie. ‚Koho bude učiť poznaniu? a koho uvedie do porozumenia náuke? Tých, čo sú odstavení od mlieka a odtiahnutí od prs. Lebo prikázanie musí byť na prikázanie, prikázanie na prikázanie; riadok na riadok, riadok na riadok; tu trochu a tam trochu.‘ Tak má byť slovo Hospodinovo trezlivé predkladané deťom a udržiavané pred nimi rodičmi, ktorí veria Božiemu slovu. ‚Lebo koktavými perami a iným jazykom bude hovoriť tomuto ľudu. Ktorému povedal: Toto je odpočinok, ktorým môžete dať unavenému odpočinúť; a toto je občerstvenie; ale nechceli počuť. A slovo Hospodinovo im bolo: prikázanie na prikázanie, prikázanie na prikázanie; riadok na riadok, riadok na riadok; tu trochu a tam trochu; aby išli a padli nazad, a boli rozbití, a chytení do osídla, a lapení.‘ Prečo? — pretože nedbali na slovo Hospodinovo, ktoré k nim prichádzalo.“

„To znamená tých, ktorí neprijali poučenie, ale pestovali si vlastnú múdrosť a zvolili si konať sami podľa svojich vlastných predstáv. Pán im dáva skúšku, aby buď zaujali svoje miesto a nasledovali Jeho radu, alebo aby ju odmietli a konali podľa svojich vlastných predstáv; a

potom ich Pán ponechá istému výsledku. Na všetkých našich cestách, vo všetkej našej službe Bohu, k nám hovorí: ‚Daj mi svoje srdce.‘ Boh si žiada poddajného, vnímavého ducha. To, čo dáva modlitbe jej vznešenosť, je skutočnosť, že vychádza z milujúceho, poslušného srdca.”

„Boh vyžaduje od svojho ľudu určité veci; ak povedia: Nevydám svoje srdce, aby som túto vec vykonal, Pán ich nechá pokračovať v ich domnelom múdrom úsudku bez nebeskej múdrosti, až kým sa nenaplní toto Písmo [Izaiáš 28:13]. Nemáte hovoriť: Budem nasledovať Pánovo vedenie až po určitý bod, ktorý je v súlade s mojím úsudkom, a potom sa pevne pridržať svojich vlastných predstáv, odmietajúc dať sa formovať podľa Pánovej podoby. Nech je položená otázka: Je to vôľa Pánova? nie: Je to názor alebo úsudok —?“ Testimonies to Ministers, 419.